

Την έβδομη ζωή

Αν είχα εφτά ζωές
τη μία θα την ξόδευα στις θάλασσες
Αιγαίο, Μεσόγειο, Ατλαντικό και Ειρηνικό,
Μαύρη Θάλασσα
Απέραντη υγρή πατρίδα
που κάθε μέρα αλλάζει πρόσωπο
Θα 'γραφα το όνομά μου πάνω στα κύματα
και θα αντηχούσαν το τραγούδι μου στις επόμενες γενιές

Τη δεύτερη ζωή θα την ξόδευα
για να μάθω να πετάω
και να μην παίρνω πια τη ζωή στα σοβαρά
αφού όλα από ψηλά θα έμοιαζαν μικρά

Την τρίτη θα γυρνούσα σε σκοτεινά και υγρά σοκάκια,
στους κακόφημους δρόμους των λιμανιών και
σε περιφρονημένες συνοικίες,
στο πιο βαθύ σκοτάδι
με βήματα σαν της γάτας
θα εισχωρούσα απαρατήρητος
στον κόσμο των απόκληρων
για να ακούσω αυτά τα παραπονεμένα τραγούδια
που ποτέ δεν τραγουδιούνται στο φως

Η τέταρτη θα κυλούσε σε μια χώρα
που δεν γνωρίζουν τον πόνο και τη λύπη
που τίποτα δεν χωρίζει τους ανθρώπους
μόνο ζούνε και αγαπάνε κάτω απ' τον ίδιο ήλιο

Την πέμπτη ζωή θα την περνούσα γράφοντας
για αυτό τον κόμπο που έχω στο λαιμό
κι αυτό το πλάκωμα στο στήθος
και τα βράδυα που δεν μου κολλάει ύπνος
κι όλα όσα μετάνιωσα
κι όσα κρατούν την καρδιά μου φυλακισμένη

Την έκτη ζωή θα την αφιέρωνα στα όνειρα
και θα 'ταν σαν τα όνειρα που κάνουν τα παιδιά
χωρίς λογική και ρεαλισμό
μόνο μαγεία
σαν να 'χουν βγει απ' τα παραμύθια

Την έβδομη θα έβρισκα απ' όλα αυτά τα όνειρα
το πιο εξωπραγματικό
και θα προσπαθούσα να το κάνω αληθινό
Κι αν στο τέλος ό,τι κατάφερνα
έμοιαζε έστω και λίγο στο όνειρο
θα ήξερα ότι δεν πήγε χαμένη η ζωή μου

Νίκος Σουβατζής, απ' τη συλλογή «Χειμερινή ισημερία»